

РЕШЕНИЕ

№ 1083

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9860** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на К. А., гражданка на Ислямска Република П. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване „D“, издаден на 21.09.2023 г. от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в И., П. на основание чл. 10 ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ.

Жалбоподателката твърди, че отказът не е мотивиран – не съдържа конкретни фактически основания съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Органът не е преценил правилно събраните доказателства, сочещи, че К. А. и съпругът и имат разрешение за постоянно пребиваване в У., а детето им е украински гражданин. Позовава се на Решение за изпълнение (ЕС)2022/382 на Съвета за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл. 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила 2022/С/126 I/01, с които се въвежда временна закрила на всички граждани в У. и членовете на техните семейства на територията на ЕС. Счита, че детето и неговите родители имат право на временна закрила по силата на посочените актове. Сочи, че е налице нарушение на чл. 8 от ЕКПЧОС. Моли съда да отмени обжалвания отказ за издаване на виза тип D.

Жалбоподателката - К. А., редовно призована, в открито съдебно заседание не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата. Излага доводи, че заявлението не е свързано с искане за работа в България и органът не е следвало да се позовава на това, постановявайки отказа си.

Ответникът- Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в П., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, установи следната фактическа обстановка:

Съдържащите се в делото доказателства са приети без оспорване от страните. Жалбоподателката К. А., гражданка на Ислямска Република П., [дата на раждане] е подала на 03.08.2023 г. заявление за издаване на виза „D“ (за дългосрочно пребиваване). Приложила е заверено копие от украински международен паспорт, от който се установява, че е [дата на раждане] в П.; разрешения за постоянно пребиваване в У. за нея и за съпруга ѝ М. А.; свидетелство за сключен граждански брак с М. А.; акт за раждане на детето ѝ И. М., което е родено в [населено място], У. на 26.08.2014 г.; Удостоверение за държавната миграционна служба на У. за регистрация на лице като гражданин на У. за дъщеря ѝ И. М.; карта на данъкоплатец от Главно управление на държавна данъчна служба в О. област; медицинска застраховка; самолетни билети от И. до С., България; потвърждение на резервация на хотел в С., България.

На 21.09.2023 г., видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и с мотиви: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитното преминаване, или летищен транзит“. Отказът е връчен на жалбоподателката на 21.09.2023 г.

Съдът изиска и са представени писмо с рег. № 536400-75123/19.12.2023 г. на Дирекция „Миграция“ МВР, съгласно което Дирекция „Миграция“ не е изразявала становище по заявлението за издаване на виза „D“ и становище с рег. № М-27897 от 21.12.2023 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от зам. председателя на ДАНС, които са послужили на административния орган, постановил отказа, да приеме наличие на основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателката се позовава на чл. 8 от ЕКПЧОС, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата - формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя

на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Оспореният от жалбоподателя отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, от което следва, че предписаната от закона форма е спазена. Отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. По делото е приложена Заповед № 7/25.04.2023 г. на временно управляващия посолството на Република България в П. – И., съгласно която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Административният орган е отказал издаването на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, след което словесно е възпроизведен писмено пълният текст на посочената разпоредба от закона и е допълнено, че „извършената проверка от службите за административен контрол на чужденците установи, че лицето няма разрешение за допускане до пазара на труда от Агенцията по заетостта и Дирекция Миграция и не е преминало необходимата процедура за това. Съмнение за миграционен риск.“

Визата за дългосрочно пребиваване се издава от българските посолства и консулства в чужбина, т.е. в държавата на пребиваване на заявителя. Визата е със срок на валидност от 6 месеца и право за пребиваване от 180 дни за чужденци, които желаят да пребивават дълготрайно в България – поради трудови, бизнес, медицински, семейни или инвестиционни причини. Такива например са следните хипотези, когато чуждестранният гражданин: 1/ Извършва стопанска дейност съгласно изискванията на Закона за насърчаване на инвестициите; 2/ Отговаря на изискванията за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване; 3/ Има достатъчно средства, за да живее в България, без да използва услугите на социално подпомагане и да възнамерява да се пенсионира в България; 4/ Сключил е брак с чужденец, който живее постоянно в България; 5/ Работи по трудов договор в България или в друга държава или е командирован в България, или работи като самостоятелно заето лице, след снабдяване с необходимото разрешение от Агенцията по заетостта; 6/ Осъществява търговска дейност и осигурява работа като работодател на поне 10 местни физически лица по трудов договор. С оглед на това и предвид представените пред административния орган документи, жалбоподателката не попада в нито една от визираните хипотези, като действително не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От доказателствата по делото не става ясно на какво точно основание желае издаване на виза за дългосрочно пребиваване, като единственото, което се поддържа в жалбата до съда е, че дъщеря ѝ е украинска гражданка и като такава има право да пребивава в България. В този смисъл, от заявлението за издаване на виза и документите приложени към него не може да се установи дали К. А. желае да премине само транзитно през България на път за У. или иска да остане дългосрочно в България. Не намира подкрепа и е против житейската логика твърдението, че жалбоподателката не може да стигне от П. до У., но от България това е възможно. Изложеното в жалбата, че семейството на К. А. се е установило трайно в У. от 17-18 години и целият им личен живот- работа, училище, жилище е свързан с тази държава, също не води до извода, че са налице предпоставките за издаване на виза тип „D“.

Настоящият състав не приема аргументите, изложени в жалбата до съда, че при издаването на оспорения отказ органът не е изложил мотиви, като не е спазил изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 и 5 от ЗЧРБ. При дела от този вид е налице

формирана трайна практика на ВАС, в която се обобщава, че отказът се съставя на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, като в него са попълнени всички полета. Посоченото означава, че самият формуляр определя обема на мотивите. (в този смисъл Решение № 11614 от 27.11.2023 г. по адм. д. № 7074 / 2023 г. на ВАС, Четвърто отделение; Решение № 11505 от 23.11.2023 г. по адм. д. № 6511 / 2023 г. на ВАС, Четвърто отделение).

В конкретния случай е било попълнено и полето „Допълнителни забележки“, като в него е посочено: извършената проверка от службите за административен контрол на чужденците установи, че лицето няма разрешение за допускане до пазара на труда от Агенцията по заетостта и дирекция „Миграция“ и не е преминало необходимата процедура за това. Съмнение за миграционен риск.

Настоящият състав намира, че в разпоредбата за насрочването на делото (л. 124) изрично е указал тежестта на доказване на жалбоподателя. Конкретно е посочено, че на основание чл. 170, ал. 2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. Въпреки тези указания, жалбоподателят не успява да докаже конкретно достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитното преминаване, или летищен транзит. Не успява да докаже и обстоятелството, че притежава разрешение за допускане до пазара на труда от Агенцията по заетостта и дирекция „Миграция“ и че е преминало необходимата процедура за това. Вместо да насочи своите усилия към доказване на тези факти, които си изрично посочени в оспорения административен акт, жалбоподателят излага аргументи, които нямат пряко отношение към предмета на спора. Включително и в хода по същество се излагат аргументи, че заявлението за виза не е свързано с искане за работа в Република България. Посочва се, че семейството иска да се събере на територията на България. Всички тези аргументи остават извън конкретния предмет на делото. Предметът на делото е обусловен от постановения изричен отказ, а не от подаденото заявление от страна на жалбоподателя. Съгласно чл. 145, ал. 1 ЗЧРБ административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност. Точка първа на алинея втора на чл. 145 от АПК гласи, че на оспорване подлежи и отказът да се издаде акт. Разпоредбата на чл. 145 от АПК е озаглавена „Предмет на оспорване“. Тоест предмет на разглеждане по настоящото дело е отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване „D“, издаден на 21.09.2023 г. от длъжностно лице в посолството на Република България в И., П., а не заявлението за издаване на тази виза и дали то коректно е отразено в отказа.

В допълнение трябва да се отбележи, че съгласно чл. 1, ал. 3 от ЗУБ международна закрила се предоставя по силата на Конвенцията за статута на бежанците, съставена в Ж. на 28 юли 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г., ратифицирани със закон (обн. - ДВ, бр. 36 от 1992 г.; доп., бр. 30 от 1993 г.) (ДВ, бр. 88 от 1993 г.), на международни актове по защита правата на човека и на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и включва статут на бежанец и хуманитарен статут. С Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета от 4 март 2022 г., в съответствие с член 5, § 1 от Директива 2001/55/ЕО относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масов поток от разселени лица и мерките за постигане на баланс в усилията на държавите членки по приемане на такива лица и поемане на последиците от това (Директива 2001/55/ЕО) е установено съществуването на масово навлизане в

Съюза на разселени лица, които е трябвало да напуснат У. вследствие на въоръжен конфликт. В съответствие с посоченото Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета от 4 март 2022 г. за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на член 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила (Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета от 4 март 2022 г), с Решение № 144 от 10.03.2022 г. на Министерския съвет (МС), на основание чл. 2, ал. 2 от ЗУБ, е предоставена временна закрила на разселените лица от У. в Република България от 24.02.2022г. за срок от една година. Видно от посочената правна рамка временната закрила на лице, на която се позовава жалбоподателката, е уредена в Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), а не се предоставя по реда на ЗЧРБ. В този смисъл, доводите, наведени с жалбата, касаещи предоставянето на К. А. на временна защита, не намират приложение в процедурата по издаване на виза “D”. Както беше посочено, виза за дългосрочно пребиваване се издава на основанията, визирани в ЗЧРБ и административното производство е коренно различно от това за предоставяне на временна закрила.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в Република България по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, поради което отказът, издаден при правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен. Трябва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл. 4, ал. 2 от АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК – без да се засягат правата на К. А. в по- голяма степен от най- необходимото за целта, предвидена в закона.

На основание чл. 172, ал. 2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 45- ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А., гражданка на Ислямска Република П. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване „D“, издаден на 21.09.2023 г. от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в И., П. на основание чл. 10 ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: